

Залежно від того, хто є ініціатором припинення трудового договору, підстави поділяються на такі групи: припинення трудового договору за спільною (взаємною) ініціативою сторін трудового договору (наприклад, угода сторін, закінчення строку); розірвання трудового договору з ініціативи працівника; розірвання трудового договору з ініціативи роботодавця; розірвання трудового договору з ініціативи осіб, які не є його стороною (третіх осіб).

Список використаних джерел

1. Трудове право України : підручник / за ред. Н. Б. Болотіної, Г. І. Чанишевої. — К. : Знання, 2000. — 564 с.
2. Короткін В.Г. Трудове право: прийняття на роботу і звільнення. К., 1997. — 228 с.
3. Глазко С.М. Правове регулювання припинення трудового договору: теоретичний аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.05 — трудове право; право соціального забезпечення / С.М. Глазко ; Нац. ун-т внутр. справ. — Х., 2005. — 20 с.
4. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1971. — Додаток № 50. — Ст. 375.

Ключові слова: припинення трудового договору, підстави, трудові відносини, юридичні факти.

Науковий керівник: д.ю.н., професор Чанишева Г. І.

Алексєєнко Анастасія Русланівна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Особи з інвалідністю є серед усіх верств населення будь-якого суспільства і відносяться до найбільш соціально незахищеної категорії населення. Все це говорить про те, що особи з інвалідністю в цілому в нашому суспільстві є меншістю, яка потенційно потерпає від дискримінації та потребує постійної уваги до власних проблем.

Одне із соціальних прав, які гарантує та повинна забезпечувати держава, є право на соціальний захист.

Серед науковців відсутні єдина думка та єдиний підхід щодо тлумачення поняття соціальний захист. Проте найбільш вдалим, на нашу думку, є термін І. М. Сироти, який вважає, що «соціальний захист»

належить до функції держави, яка піклується про матеріальне забезпечення непрацездатних громадян [1].

Згідно із Законом України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні» особою з інвалідністю називають особу зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити соціальний захист.

При розгляді питання про соціальний захист інвалідів, необхідно визначити основні види соціального захисту інвалідів в Україні.

Згідно із Законом України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні» матеріальне, соціально-побутове і медичне забезпечення інвалідів здійснюється у вигляді грошових виплат (пенсій, допомог, одноразових виплат) [2].

Невід'ємним елементом соціального захисту осіб з інвалідністю в Україні є соціальне обслуговування, яке включає різні види соціальних послуг, спрямованих на задоволення особливих потреб даної категорії осіб. Розвитку соціального обслуговування осіб з інвалідністю віддається в нашій країні з кожним роком все більше значення, воно розглядається як вкрай необхідне доповнення до грошових виплат, що значно підвищує ефективність всієї державної системи соціального забезпечення. Соціальне обслуговування являє собою систему соціальних заходів, яка передбачає сприяння, підтримку і послуги, що надають соціальні служби окремим особам чи групам населення для подолання або пом'якшення життєвих труднощів, підтримки їх соціального статусу та повноцінної життєдіяльності.

Відповідно до статті 19 Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю: «особи з інвалідністю мають доступ до різного виду послуг, що надаються вдома, за місцем проживання чи іншим допоміжним послугам в рамках спільноти, включаючи персональну допомогу, необхідну для підтримки життя в спільноті та включення до неї, а також для недопущення ізоляції чи сегрегації від спільноти». Така правова норма відбиває створення державами-учасницями умов для гідного та повноцінного життя інвалідів [3].

Основна мета соціального обслуговування осіб з інвалідністю — підвищення рівня соціальних гарантій, надання адресної допомоги та підтримки непрацездатним громадянам, перш за все на територіально-умовно рівні і з урахуванням нових соціальних гарантій.

Отже, можна зробити висновок, що найважливішим завданням держави на сучасному етапі є створення ефективної системи соціального обслуговування як комплексу послуг, які створять необхідні умови для життєздатності осіб з обмеженими можливостями.

Особу з інвалідністю можна визначити як особу зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого

держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити соціальний захист.

Підводячи підсумки, можна визначити, що основною метою державної соціальної політики щодо осіб з інвалідністю в Україні має бути забезпечення рівних можливостей та реалізація конституційних прав цією категорією громадян, створення сприятливих правових, політичних, соціально-економічних, медичних, психологічних, організаційних умов і гарантій для забезпечення людського розвитку та інтеграції у суспільне життя.

Задля підвищення рівня соціального захисту інвалідів необхідним є: створення дієвої системи працевлаштування інвалідів, чому має сприяти розроблення єдиного нормативного акта, який би врегулював, по-перше, права інвалідів у сфері праці, по-друге, порядок працевлаштування інвалідів, а також права і обов'язки роботодавців, по-третє, вдосконалив систему відповідальності роботодавців та запровадив систему стимулювання та заохочення тих роботодавців, які беруть активну участь у працевлаштуванні інвалідів.

На нашу думку, необхідно створити належні умови щодо зміни негативних стереотипів і ставлення до осіб з інвалідністю в українському суспільстві на основі досягнення соціальної солідарності і соціальної справедливості.

Список використаних джерел:

1. Сирота І. М. Право пенсійного забезпечення в Україні. — К., 1998.
2. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21 березня 1991 р. № 875-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — №82. — Ст. 160-165.
3. Конвенція ООН про права осіб з інвалідністю. Резолюція Генеральної Асамблеї ООН №61/106, прийнята на шістдесят першій сесії ГА ООН 2006 року. — К.: Національна Асамблея інвалідів, 2008.

Ключові слова: Соціальний захист, особи з інвалідністю, види соціального захисту, мета соціального обслуговування осіб з інвалідністю.

Науковий керівник: д.ю.н., професор Чанишева Г. І.